

Julängeln

Där var det igen. Det där infernaliska oljudet som unga människor envisas med att kalla musik. Ellen tog en tjockryggad bok ur hyllan och dunkade den i väggen. Ingen reaktion. Hon dunkade en gång till, och äntligen tystnade skrånandet.

Novell av **S. Mickelsson**

Hennes tunna, oanvända röst hade krympt till en viskning.
"Hjälp!" försökte hon igen, men inget svar.

Hur länge hon låg där visste hon inte. Läpparna blev strama av törst och värken ilade genom kroppen. Hon kunde fortfarande röra på armarna. Letade med fingrarna över golvet, tills hon hittade någonting kallt och hårt.

Det var julängeln. Den låg bland alla andra prydnader, hon måste ha råkat få med sig lådan i fallet. Tack och lov hade ängeln landat i en hög med glitter. Den var fortfarande hel. Hon slöt fingrarna kring den och blundade hårt. Det var ju ändå jul, miraklernas tid.

"Hjälp!"
Tystnaden var fortfarande absolut. Kvävande. Med ens hatade hon den. Om hon ändå bemödat sig om att lära känna de nya grannarna. Tagit sig tid att hälsa på den unga flickan. Flickan med den vackra sångrösten, flickan som kokade glögg på andra sidan väggen och inte kunde höra Ellens svaga rop.

Törsten letade sig ner i halsen, växte och blandades med hunger. Någon gick i trappan utanför.

"Snälla, hjälp mig! Jag har ramlat!"
Men fotstegen vandrade vidare uppåt.

Ellen tryckte julängeln närmare bröstet. Hon tänkte på den allra första julen, då pappa hjälpt henne hänga den bland levande ljus och färgglada flaggirländer. På när hon och Bjarne köpt sin första gemensamma lägenhet, hur den stått tom sänar som på en soffa och torggranen som Bjarne envisas med att hämta.

"För jul ska vi ha!"
Hur de tillsammans fäst ängeln på sin givna plats.

ett otäckt ljud letade sig in bland hennes tankar. Ellen skakade på huvudet, försökte klarna hjärnan. Hade hon sovit? Svimmat?
"Hallå, är det någon hemma?"

En klar och stark stämma, och så det där irriterande lätet igen. Ellen rynkade pannan. Det var ju ... Det var ju ... dörrklockan!

"Hjälp", fick hon fram. Rösten var knappt mer än ett hest väsende.

"Hallå?" kom svaret. Ellen kände igen den sjungande tonen, det var grannflickan. "Vänta där! Jag är strax tillbaka."

Vänta? Nej, Ellen ville inte vänta. Kroppen var stel och golvet kallt och gråten värkte i halsen.

"Hallå? Är du kvar?"

Det var grannflickan igen. Något skrapade i dörrlåset, och med ens mindes Ellen att Olofsson haft en reservnyckel. Den hade hans släktingar visst aldrig lämnat tillbaka.

Dörren svängde upp och i öppningen stod ... Ellen blinkade. Det vilade en ljusgloria kring grannflickans huvud. Hon bar en korg över ena armen, hembakta pepparkakor och en flaska glögg. Minen var bekymrad.

"Men snälla nån, vad har hänt?"

"Ramlade", viskade Ellen.

Flickan slösade ingen tid. Hon tog upp sin telefon och ringde efter hjälp, och snart fick Ellen åka ilfärd till akuten. Där var stökigt och stressigt och barn som skrek, men det gjorde inget. Ellen hade fått nog av allt vad tystnad hette.

En ryslig tur hade hon också haft, menade läkaren. Ett otäckt fall som kunnat sluta illa, men nu blev det bara några svullnader och blåmärken.

"Du måste ha haft änglavakt."

Läkarens ord snurrade i Ellens huvud medan hon väntade på sin taxi. Tur? Änglavakt? Ja, någon måste ha vakat över henne. Hon huttrade till. Hur länge hade hon fått ligga där i hallen om inte flickan bestämt sig för att hälsa på?

"Det börjar visst snöa", sa taxichauffören och hjälpte Ellen ur bilen. "Är du säker på att du klarar dig nu?"

Ellen nickade. Men hon var inte alls säker. För första gången på många år längtade hon efter en riktig jul. Hon hade ingen lust att gå hem till sin tomma lägenhet och den halvgamla makaronilådan som väntade i kylan.

Det fick lov att bli hiss i stället för trappor. Hade hon ens fått nyckeln med sig? Jo, det hade hon visst. Hon fumlade med låset och blev för ett ögonblick stående i hallen. Någonting var fel. Inga julprydnader i ett enda trasel på golvet. Ingen julängel. Och i köket ... i köket var det någon som sjöng.

I samma ögonblick stack grannflickan huvudet ur köksöppningen.

"Är du hemma nu?" Hennes ögon log. "Jag hoppas du inte tar illa upp att jag blev kvar. Tänkte att jag skulle städa upp, och att du kanske ville ha något varmt att dricka när du väl kom hem."

Ellen slog sig ner i soffan, samma soffa som hon och Bjarne skaffat då för oändligt många år tillbaka.

"V-vad är det där?"

Ovanpå Bjarnes piano stod någonting skevt och illgrönt, överöst av glitter och omaka julpynt.

"Åh, det där är min gamla plastgran", sa flickan och serverade Ellen en glöggkopp och ett fat med några pepparkakor. "Fin, eller hur? Barrar inte." Hon sträckte fram handen. "Förresten, jag heter Ellen."

"Då är vi två."

En våg av skratt svepte fram över dem båda.

Efter skrattet kom tystnaden, men den kändes inte längre lika påträngande. Lägenheten var full av ljus och liv, av dofter och smaker.

"Jag kikar in i morgon igen", sa den yngre Ellen. "Jag kan ändå inte åka hem i år, och det skulle väl vara tråkigt om vi satt ensamma på varsitt håll på julafton?"

Jo, det höll gamla Ellen med om. Hon blev varm ända ner till hjärterötterna. Allt var perfekt. Nästan.

"Du har inte sett en glasängel någonsans?"

Grannflickan grävde i fickan och lyfte fram någonting litet. Julängeln.

"Den såg så gammal och spröd ut. Speciell på något vis. Jag visste inte var du ville ha den."

"Där", pekade Ellen, "under stjärnan."

Och hon tittade på medan flickan hängde ängeln på sin vanliga plats, såg hur den fångade ljuset och spred det vidare.

"God jul", sa unga Ellen.

Äldre Ellen log. Ja, äntligen var det jul igen.

Grannsämjan hade alltid varit god så länge Olofsson levat. Annat var det nuförtiden. Flickan som flyttat in var inte direkt den tystlåtna typen. Tvärtom. Var det inte besökare som smällde i dörren och tjattrade på balkongen, så var det filmskval eller duschsång.

Ellen lade ifrån sig boken och gick ut i köket. Vädrat utanför var gråmulet och regnsjukt. Någon snö var det inte tal om, trots att det var dan före dopparedan.

"En kopp te ska vi nog få ihop."

Ljudet av hennes röst kom som en överraskning. Det var som om den blev tunnare och tunnare för varje dag som gick, ett svagt eko i lägenhetens tystnad.

Det fanns en tid när Ellen inte ryckte till för minsta läte, när hon inte blev arg på allt som väsnades. Den tid då Bjarne fortfarande levde. Hennes Bjarne. Inga barn hade de fått, men väl många goda år tillsammans.

Hemmet hade blivit oändligt tomt efter hans bortgång. Och en efter en trillade grannarna av pinn, Olofsson var den sista i raden. Nu var det bara Ellen kvar. Resten var nyinflyttade familjer och ensamma studerande, som flickan i grannlägenheten. Inte för att hon visste vad ensamhet var.

Ensamhet var att inte veta av tiden. Sekunder som försvinner i minuter, som

i sin tur drunknar i timmar och dagar. Ett grått töcken, lika eländigt som decembervädret. Ensamhet var också att inte ha något eller någon att se fram emot. Inga söndagsmiddagar. Inga högtider. Ellen tog en djup klunk ur sin kopp. Vattnet brände tungan och tebladen smakade beskt.

Nej, inget var som förr. Utanför fick regnet fart och smattrade mot rutan. Var fanns snön? Var fanns hennes barndoms vita fält och pudertyngda granar? Var fanns parkdammens gnistrande is, som hon mindes från hennes och Bjarnes promenader?

"Bjällerklang, bjällerklang!"

En stark och klar flickröst letade sig in genom ventilen tillsammans med doften av glögg.

Ellen smällde tekoppen i diskbänken.

"Nej nu!"

Skulle hon inte ens få tänka ifred i sitt eget hem? Hon hastade ut i vardagsrummet och stängde noggrant köksdörren efter sig. Äntligen tyst igen. Äntligen plats för alla minnen.

Bjarne hade också tyckt om att sjunga. Han hade haft en mörk och stadig stämma, den sort som fyller hela hemmet och värmer hjärtat. Alla verser han dragit medan de pyntat granen, aldrig en falsk ton eller ett felsvängt ord.

Granen, ja. Någon gran hade Ellen inte haft på många år. För mycket besvär, barr överallt och onödigt städande. Men visst kunde hon sakna allt glitter och pynt. Sär-

skilt julängeln, den handblåsta glasfigurin hon fått i julklapp som barn, ängeln som alltid hängt på paradplats under stjärnan.

En ynka julprydnad orkade hon väl ändå städa undan? Om hon hittade ängeln, då skulle det kanske kännas mera högtidsfullt, mindre ensamt? Men var fanns den? Hjärtat hickade till i bröstet, och Ellen blev tvungen att sätta sig. Tänk om ... Inte hade den väl funnits i lådan med gamla saker som hon skänkt till välgörenhet förra varen?

Ellen tog sig upp på fötter och skyndade ut i hallen. På den gamla tiden hade de alltid förvarat alla julsaker i skåpet ovanför hatthyllan. Någon steg ägde hon inte, så telefonpallen fick duga. Särskilt stadig var den ju inte men om hon tog stöd mot väggen skulle det nog gå.

Hon kämpade med skåpdörren, den hade alltid varit envis. Äntligen! Damm och julgransglitter välldes över henne, och där, där var det något som glänste i taklampans sken. En glasvinge, en guldmålad gloria och ...

"Å-åå-åå nej!"

För ett ögonblick stod tiden stilla. Varje liten detalj blev tydlig. Den vibrerande pallen under hennes fötter, knakandet när träet gav efter, suget i magen när något håller på att gå riktigt på tok.

En bultande smärta i höften. Ellen ville lyfta huvudet, se efter, men det gick inte. Det var någonting fel med nacken också.

"Hjälp!"